

מסורת הש"ס

(א) [עירובין גג,] (ב) צ"מ פד,
(ג) ס"א ל"ג, (ד) ג"י הערוך
דאודא פ"י ט"ה, (ה) [ד"א
זוטא פ"א], (ו) [בראשית לה],

גליון הש"ס

גמרא חבטו קיברא. עיין
אליה רצה א"ח סימן תקסח
ס"ק ט"ו:

הגהות הב"ח

(א) גב' דרר טויז צר ממנה
תפשיה אחא אביי כ"ל ותיבת
בדיקניה ממחק: (ב) שם אית
לכו חיזא א"ל אין אית לכו
במערקא א"ל אין: (ג)
בלא סהדי ובלא ראייה
אמישו: (ד) תוב' ד"ה מניין
מערמא משום דקא סבר
טומאה רצוצה נוקעת
ועולה:

מוסף רש"י

כל שאין תחתיה אלא
סנדלין בימות החמה כו'.
של צנעו היתה שומטת
כשהוא צא לשכב ולישן חוץ
מנעליו ועומת תחת שומטו,
אבל לתת תחתיה צדדים
אחרים גנאי הוא לו, שמרגיל
בני היתת לשם (סוכה כא).
שני בחפשי. היו צה (ערויין
(ג). שפיריה. זיהוריו תלכו
וקיטון עור פניו (יב"ט פד. ועי'
רש"י כתובות יז).

מוסף תוספות

דמיוע דיעו דילר הרע צהאי ענלא
ליכא. ולא צריכנא לאינטונעי מייני:
ה"ג על עיין ופיץ. נענס ר' צנאה
ונסכתל מדת אורח המערה ויאל
ואח"כ ציין מבחון: **למעשא דאדם**
הראשון. כדלשטען בעירונין (דף גג)
מראש קריית ארצנו: א"ר יצחק קרני
ארבע זוגות אדם וחוה אצרכס
ושרה יצחק ורצקה יעקב ואלה:
צדמוס דיוקני. יעקב דאמרינן בסמוך
שופריה דיעקב מעיין שופריה דאדם
הראשון: **דיוקני ענלא.** דהיינו
אדם הראשון דכתיב ביה (בראשית א)
צללס אלהים ברא איתו: **הא צעניא**
לציוני. מבחון וליפליך לרין אני
למדוד מחלה מבפנים: **כמדס**

החילונו. שבה ג' אבות ואמהות כך
מעברין (ערוצין דף נג.) : כך מדת ההחסד
עפר תשוב הא פרכין ליה במסכת ש
מעין שופרים דיעקב. ובהשוכר את הפו
סכני. חופר המתים להפשיטם בגדיהם
ומחלק נכסיו לבניו על פיו: הציפא
הציפא דגרמי. חצית מלא עצמות.
דעפרא. והעצמות שיש בהן עצמות
שיצברו בית דין: חצוטו. הכו הכל
כולו נכסי דהאי. שלא רצה לחצוט
שייך הכל אלא שדא דדייני והיינו
אזלו. תשעה האחין: אכלו ביה קור
יבינו הם אלא על ידי בעלה: ואכלו
השיבה: לחמיא דיהודאי. לרבי צנאה
עז שחמת ושאולין בו מים ושוחין בו:
וזימני דמיתקרי לדינא שמובעין אותם

ו. אף כאן המפה והלחם
יהו'. דאמרינן בפסחים
פין צבלי צרול רוח רעה
ת. החמה וסנדלים צימות

למדורה וקדרות מקיפות אותה מזה של
תלמידי חכמים כיצד כל שאין תחתיה אלא
סנדליו בימות החמה ומנעליו בימות הגשמים
ושל עם הארץ דומה לאוצר בלום: ר' בנאה
היה קא מציין מערתא כי מטא למערתא
דאברהם אשכחיה לאליעזר עבד אברהם
דקאי קמי בבא א"ל מאי קא עביד אברהם

א"ל גאני בכנפה דשרה וקא מעיינא ליה ב
קאי אבבא א"ל ליעול מידע דיע דיצר בהא
מטא למערתא דאדם הראשון יצתה בת קול
בדיקוני עצמה אל תסתכל הא בעינא לציון
מדת הפנימית ולמ"ד שני בתים זו למעל
התחתונה א"ר בנאה נסתכלתי בשני עקיביו
בפני שרה כקוף בפני אדם שרה בפני ח
אדם כקוף בפני אדם אדם בפני שכינה כקוף
(מעין שופריה דרב שופריה דרב) מעין שופרי
מעין שופריה דיעקב אבינו שופריה דיעקב אב
ההוא אמגושא דהוה חמיט שכבי כי מטא
תפשיה (6) בדיקניה אתא אבי א"ל בממות
הדר אתא תפשיה בדיקניה אתא אבי ל
וגויא לדיקניה ההוא דאמר להו חביתא דע
לחד בראי חביתא דאדורדא לחד בראי לא
לקמיה דרבי בנאה אמר להו אית לכו ארעא
אין אית לכו בסתרקי אין אי הכי הכי קאמר לכו
דקא אמרה לברתה אמאי לא צניעת בשא
אית לה ולית לי מאבוך אלא חד כי ש
ברא לא ידעי להי מינייהו אתו לקמיה דרב
קברא דאבוכון עד דקא דמי ומגלי לכו להי ממ
דבריה הוה לא זול אמר להו כולוהו נכסי דר
אמרי איכא גברא חד ביהודאי דקא מפ
ובלא (7) מידי אתיוהו חבשוהו אולא דביתיה
פסקו לרישיה ופשמו למשכיה ואכלו בישוריה
לחברייא ולא קא יחבי לי דמי ולא אנריה לא
ניתו לחכימא דיהודאי ולימא קרויהו לר' בנאה
הואיל וחכים כולי האי ליתבי אבבא ונידון די
דיין דמתקין לדין לא שמיא דיין אמה להו א

ת הפנימית. וכמאן דדריש מכפלה שני צמים זה לפנים
והי כך ציון עליונה: בשני עקיבו של אדם הראשון כו'.
בפרק שאל (דף קנב:) ומוקמין לה ההוא שעה אחת
יום (ב"מ פד.) פריך וליחשוב נמי ר' יוחנן ומשני הדרת פני
אחא אביי כו'. בשביל שהיה העובד כוכבים אהבו: ה
עפרא. חזי מניח לאחד מבני. ודק נכמה אמר של
אוראה. מורי: איס לנו ארעא. נשמיר לכס קר
הו חציאת דגרמי: נוספקרי. כל מיני בגדים עשויין
על קצרו. ולנסות נתכרין שאותן שהן ממוזרים ה
קצרו של אצוי שזה הוא הלנוע שבסם ומסתבדא ללו
דא שלא רצה לנפוט והכי נמי אמרינן גבי ההוא דלא
הלשינו עליו: אולא דביסהו. דרבי צנאה לעפוק א
ישריה. על שבד: וקמלו צבי מיה. שואצים בו מים
ינוקא. גוד של עור. וכך אמרה ת"א. הו וגולוה ממ
צנאה. על ללותו השער היה כחוש כדי שילמדו משם צני
לזין על ממון שתובעין ממנו: לא שמים דיין. ופסול לר

מצייין מערתא. משום (7) דקבר סמוס טומאה בוקעת ועולה דאמר זכמה דוכתי וא"ת והא חין קברי עובדי כוכבים מטמאים בזהל משום דחין קריוון אדם^א ואפילו רבנן דפליגי אר' שמעון (יבמות סא.) ואמרי דמטמאים בזהל מ"מ בקבר שלפני הדיבור לא מרבה לה צמיר (נדף קד) אלא לענין נגיעה^ב או בקבר לרבות קבר שלפני הדיבור ומקרא דכתב גבי נגיעה מרבי לה הסם ויש לומר דאברהם נקרא אדם דכתיב האדם הגדול וכן אדם הראשון ולהכי חין למעטס מקרא דלם^א [ועי' מוס' יבמות סא. ד"ה קצין]

ה וקא מעיינא ליה ברישיה א"ל זיל אימא ליה בנאה
ה מידע ידע דיצר בהאי עלמא ליכא עייל עיין ונפק כי
הראשון יצתה בת קול ואמרה נסתכלת בדמות דיוקני
תכל הא בעינא לצינוי מערתא כמדת החיצונה כך
שני בתים זו למעלה מזו כמדת עליונה כך מדת
סתכלתי בשני עקיבו ודומים לשני גלגלי חמה הכל
אדם שרה בפני חוה כקוף בפני אדם חוה בפני
אדם בפני שכינה כקוף בפני אדם שופריה דרב כהנא
שופריה דרב) מעין שופריה דרבי אבהו שופריה דר' אבהו
ינינו שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון
חטיט שכבי כי מטא אמערתא דרב טובי בר מתנה
אתא אביי א"ל במטותא מינך שבקיה לשנה אחריתי
ייקניה אתא אביי לא שבקיה עד דאייתי מספרא
אמר להו חביתא דעפרא לחד בראי חביתא דגרמי
נודרא לחד בראי לא הוו ידעי מאי קאמר להו אתו
להו אית לכו ארעא אמרו ליה אין אית לכו חיותא
א' הכי הכי קאמר לכו ההוא גברא דשמעה לדיביתו
אמאי לא צניעת באיסורא הק איתתא עשרה בני
בוכך אלא חד כי שכיב אמר להו כל נכסי לחד
ויהו אתו לקמיה דרבי בנאה אמר להו זילו חבוטו
אי ומגלי לכו להי מינייכו שבקא אזלו כולתו ההוא
הו להו כולתו נכסי דהאי אזלו אכלו קורצא בי מלכא
ביהודאי דקא מפיק ממונא מאנשי בלא סהדי
חבשוהו אזלא דביתו אמרה להו עבדא חד הוה לי
משכיה ואכלו בישריה וקא מלו ביה מיא ומשקו ביה
לי דמי ולא אנגריה לא ידעי מאי קא אמרה להו אמרי
לימא קרייהו דר' בנאה אמר להו זרנוקא אמרה לכו אמרי
ליתבי אבבא ונידון דינא חזא דהוה כתיב באבולא כל
שמייה דיין אמר להו אלא מעתה אתא איניש מעלמא
ומזמין

כפלה שני צמים זה לפנים מזה ופלוגתא דרב ושמואל היא צבידא
 ונקיבוו של אדם הראשון כו'. והאי דכתיב [בפראשית ג] כי עפר אתה ואל
 תחזיקן לה ההוא שעה אחת קודם תחית הממים: שופריה דר' אבהו
 ר' יוחנן ושמני הדרת פנים לא היא ליה: אמגושא. מכשף: חטיט
 העובד כוכבים אהבו: ההוא דאמר להו. מלוא עשרת מיתה היה
 ודרך חכמה אמר שלא יצינו הכל שהוא עשר ובעל נכסים:
 אצטרא. נשמירי לכס קרקע מאכירס דלס כן היינו צבידא
 כל מיני בגדים עשויין ממוכין: לחד צבא. לאחד מבני אותו
 שאותן שהן ממוזרים הן עזי פנים וילכו לחבוט: אמר להו
 לנוע שצבס ומסתבצא ללוא אהב יומר. ויפה דן רבי צנאה דלא
 נמי אמרינן גבי ההוא דאמר נכס לטוביה כו' (תפוזות דף פה:):
 הו. דרבי צנאה לנעוק אל בית המלך בלשון חכמה כדי שלא
 ימא. שואצים בו מים ממנו ומשקו בינה צבורו ואמרינן לבני
 מיה תייס הוא יי וגולוהו צמור ושחטוהו ואלוהו לא הער העור
 ככתוב כדי שילמדו משם בני אדם: לן דיין. המיוחד לדון דיני העיר
 : לא שמה דיין. ופסול לדון לכיון דלאוב צנע הוא יסבל שומד:

וכוזמין

[illegible]